

[Ib Christensen.]

også i denne debat, landbruget skulle have hjælp, industrien skulle have hjælp, det mindre håndværk og virksomheder i øvrigt skulle have hjælp. Resultatet er, at ikke mindst erhvervslivet selv kommer til at betale disse tilskud gennem elafgifter eller hvad man ellers finder på, for at betalingsbalanceunderskuddet og inflationen ikke skal gå yderligere grassat.

Vi tror ikke på en sådan politik, der søger gennem såkaldte selektive midler eller særbeholdninger af dele af erhvervslivet at klare problemerne; vi tror, der må en ændret generel økonomisk politik til. En udgiftsreform, der sammen med en øget jordbeskatning kan finansiere en væsentlig dæmpning af skattetrykket, vil være egnet til at stimulere den økonomiske aktivitet, samtidig med at arhvervslivets omkostninger vil blive dæmpet gennem en sådan lettelse af skattebyrden på arbejde.

Vi siger videre som det fjerde punkt, at der må gennemføres en effektiv antimonopolpolitik for også ad den vej at neddæmpe omkostningsniveauet. Hr. Lindinger var inde på spørgsmålet om hyrevogne, uden hr. Lindinger dog var opmærksom på, at vi her kæmper med et fedt monopol, der er inspireret af De europæiske Fællesskaber, som hr. Lindingers parti jo er en varm og svoren tilhænger af.

Vi peger i vores beskæftigelsesprogram på De europæiske Fællesskabers landbrugsordningers betydning for den europæiske inflation og på EFs beskyttelsespolitik, som lægger hindringer i vejen for en arbejdsdeling mellem nord og syd. Her er involveret nogle internationale aspekter med hensyn til at bekæmpe den økonomiske verdenskrise. Det er en politik, som vi gjorde godt i at følge, og som ville vise europæisk ansvarlighed over for den fattige verden. I stedet for fører man den modsatte politik, hvor hr. Gundelach rejser rundt og laver den ene begrænsning efter den anden i de fattige landes muligheder for at afsætte deres produkter i vores område.

Vi vender os altså mod de tendenser, der både inden for EF og også i denne debat har været til at tro på, at man ved hjælp af protektionistisk tilbagefald kan klare problemerne. Det vil kun forværre og uddybe krisen, sådan som man erfarede det i 1930'erne.

Vi peger videre på offentlige beskæftigelsesarbejder som noget, det er rigtigt at gennemføre i denne situation – det skal jeg ikke op-

holde mig meget ved. Det er regeringen jo også indstillet på – altså vel at mærke offentlige beskæftigelsesarbejder, anlægs- og bygningsarbejder, som under alle omstændigheder skulle gennemføres.

Vi peger videre på det forhold, at 97 pct. af Danmarks energi importeres; kan vi derfor udvikle alternative energikilder, så kan vi spare valuta og derved dæmpe betalingsbalanceunderskuddet.

Et væsentligt problem, vi også peger på, er spørgsmålet om ungdomsledigheden. Der er jo kommet mange bud også i denne debat på, hvad vi skal gøre for de ungdomsledige, og man kan godt være enig i de ting, der er sagt herom, og også i vidt omfang i de forslag, der er kommet fra regeringens hånd. Der er bare det at sige til det, at denne gruppe på 50.000–75.000, som det her drejer sig om, samtidig bliver underkastet adgangs begrænsninger i vidt omfang, adgangs begrænsninger, der udvides fra område til område. Samtidig med at man altså gerne viser velvilje med hensyn til at tilbyde midler mod ungdomsarbejdsledigheden, afskærer man flere og flere unge fra dog at gå ind i uddannelser, når de nu ikke kan få arbejde. Derfor vender vi os specielt i denne situation mod denne udvidelse af adgangs begrænsninger fra område til område.

Dermed er jeg omsider inde på det, som egentlig er det emne, vi skulle diskutere, nemlig spørgsmålet om fordelingen af arbejdsløsheden, om man kan gøre noget, for at vi, indtil vi får ændret den økonomiske politik – og det er jo det, der skal til – kan få en rimeligere fordeling.

Her er nøgleordet for os dette, at man ikke bør indskibe sig i tvangsordninger af den ene eller den anden art. Der har været tanker om en generel nedsættelse af folkepensionsalderen. Der har været tale om mere eller mindre tvungen førtidspension, om obligatorisk nedgang på deltid, om forbud mod overarbejde, om sabbatår, der vel også mere eller mindre skulle være obligatorisk, og om en generel arbejdstidsnedsættelse, som formentlig også er tænkt som obligatorisk.

Vi vender os imod den filosofi, der ligger bag ved dette. For det første tror vi ikke, at man bekæmper arbejdsløsheden på nogen som helst varig måde ved at fordele den mængde arbejde, der er, for vi tror ikke på, at der findes en given mængde arbejde. For det andet,